

slavu Jakču. On ih jedino svojim pismom od 16. prosinca g. 1416. obaviješćuje, da je već poslao svoga pouzdanika njima u Dubrovnik, da ih izvijesti o onim stvarima, radi kojih bijahu poslali k njemu don Marina Vlacanovića; ovo im pismo šalje po njemu. Dakle ni u tom im pismu ne govori ništa konkretna o svojoj vele važnoj odluci. Možemo već sada istaknuti, da je to pismo donio Dubrovčanima don Marin tek 30. siječnja 1417. Značajan je Žigmundov postupak. Ne javlja im ništa unaprijed, da ne bi oni, čuvši za njegovu odluku, nastojali, da je raznim intervencijama ometu. Hoće ih postaviti pod gotov čin time, što će Ladislav stati pred njih i zahtijevati u kraljevo ime predaju otoka.

Dubrovčani dakle nijesu dugo vrijeme znali za tu promjenu. Tek su saznali, da su korčulanski poslanici donijeli jedno kraljevo pismo, koje im nijesu htjeli pokazati. To skrivanje kraljeva pisma sa strane Korčulana, neko govorkanje o tom pismu i dalje otporno držanje korčulansko poslije povratka njihova poslanstva davalo je Dubrovčanima ipak slutiti, da je za njih možda stvorena nepovoljna odluka. Oni uza sve to nastavljahu svojom akcijom, da upokore Korčulane. U razdoblju od 22. do 27. prosinca malo i veliko vijeće i ono umoljenih održaše više sjednica o korčulanskim poslovima. Odlučiše, da se piše kralju, kako bi saznali pravu istinu, a da se u Korčulu pošalju dva plemića-providnika sa danom im instrukcijom. Najprije 25. prosinca pišaše pismo kralju. U njemu se oni upravo s ogorčenjem tuže na korčulansku otpornost; krivo im je, što ih korčulanski poslanici, vrativši se nedavno, ne izvijestije o kralju i njegovim uspjesima; oni su čak pobunili otok Korčulu, prave urote i sazivaju zborove veleći, da su dobili od kralja nekakvo pismo, koje ne će da pokažu Dubrovčanima; Dubrovčani ne vjeruju, da im je kralj dao to pismo, a da njih, kojima je predao upravu otoka Brača, Hvara i Korčule, ne bi o tom obavijestio. Zatim se hvale, kako se brinu za dobro i sigurnost spomenutih otoka, a sa svim tim su Korčulani buntovnici, dok se Bračani i Hvarani, uvidjevši svoje dobro, njima pokoravaju. Iznesavši dalje postupak Korčulana u pogledu knežina, što smo već gore naveli, na koncu očajnički nastavljaju: »Da ne bismo ozlovoljili Vaše veličanstvo, prešućujemo, kako su oni mnogim lukavštinama s mnogom gospodom tražili promjenu gospodstva. Ako je pak istina, što kažu, da su isposlovali od Vaše prejasnosti ono, što nama Vašim vjernim ne bi bilo poznato, smatrali bismo, da je za naše grijehe Božja